

efter dansk Ret kommer til et andet Resultat; men i saadanne Tilfælde har man ikke Lov til at se paa Sagen fra et juridisk Standpunkt, og derfor henvender jeg mig ikke blot til den højtærede Justitsminister, men til den høje Regering i det hele, for at den kan sørge for, hvorledes saa Dommen end bliver, at Manden kommer til sin Ret, ikke i juridisk Forstand alene, saaledes at han kan faa Forbindelse med Omverdenen og ikke behøver at have Forbindelsen dér, hvor han truer sin Ejendom. Det er Bureautrisme i Renkultur, og det kan Landet ikke være tjent med.

Hjælpes maa ogsaa for at nævne et enkelt Eksempel, der nu har beskæftiget os længe nok, de Privatfunktionærer, der har været forsikret i tyske Kasser, og som, efter Traktaten mellem Danmark og Tyskland, den danske Stat nu skal sørge for, rigtignok under den Forudsætning, at Tyskland betaler den Del af Summen, som svarer til de Betingelser, de paagældende havde erhvervet i den Tid, de var forsikret under Tyskland. Nu er den Sum blevet temmelig lille, og maaske er man endnu ikke blevet enig om, hvor stor den skal være netop paa Grund af den tyske Inflation. Det skal disse Privatfunktionærer nu lide under. De har ikke faaet deres Sag afgjort i alle de Aar, vi nu har været ved Danmark, og Regeringen stiller sig vel ogsaa paa det Stade, at den siger: Den Sum, vi kan faa, vil vi anvende til Bedste for disse Privatfunktionærer, men mere kan vi ikke gøre. Det er ikke Meningen med Loven og Traktaten, Meningen er absolut den, at den danske Stat maa give disse Mennesker Rettigheder svarende til de Rettigheder, de havde erhvervet under Tyskland. Jeg beder, at denne Sag kommer i Orden, og kommer i Orden paa en Maade, der kan tilfredsstille disse Mennesker.

Jeg vil i Dag ikke gaa nærmere ind paa de kulturelle Forhold, dels fordi jeg mener, jeg faar Lejlighed til det senere, dels fordi jeg hører, at Regeringen har Planer fremme i den Retning. Det siger Aviserne i det mindste. Vi har ikke hørt noget om det. Os har man heller ikke søgt at forhandle med. Os har man heller ikke svaret paa en Forhandling, vi søgte. Ja, vi har haft Forhandling, men vi har ikke faaet Resultatet at vide, hvad Justitsministeren nu i Grunden mente, og hvordan han vil tage Stilling til det. Maaske kommer der nu visse Forslag.

Vi synes, det ikke er helt i Orden, at man ikke først hører os i saadanne Ting. Det gør man i andre Lande, ogsaa i Preussen,

hvis Indenrigsminister for kort Tid siden personligt tog Initiativet til at høre Mindretallets Ønsker. Men, som sagt, jeg opsætter det; der kommer nok en Lejlighed til det senere. Men, jeg vil dog her sige, at vort gamle Krav om kulturel Autonomi frafalder vi ikke. Heller ikke den Form, vi nærmest har givet dette Krav, idet vi forlangte tysk Skolekommission for tysk Skole. At vi ikke har frafaldet det, men tværtimod kæmper ihærdigt for at sætte vore Anskuelser igennem om Forholdet mellem Folkene indbyrdes, mellem Folkene og Staterne og Forholdene for en enkelt Folkedel af anden Nationalitet indenfor en Stats Ramme, viser jo den Omstændighed, at vi har startet et tysk Tidsskrift „Nation og Stat“ netop for at give disse Tanker mere Fremgang ikke blot i dette Land, men over hele Europa.

Jeg har med Glæde lagt Mærke til den venlige Modtagelse, de to Herrer fra Kiel, Professor Scheel og Dr. Schifferer, har faaet i København, og jeg hilser det som et godt Tidernes Tegn. Men naar man fra dansk Side har ment — og den Mening er kommet frem fra flere Sider —, at man dog maatte være meget forsigtig lige overfor Tilbud om Samarbejde paa aandelige og kulturelle Omraader, saa længe de politiske Stridspunkter ikke var i Orden, saa sammenkobler man dér to Ting, som man skulde holde adskilt fra hinanden. Det er netop den Linie, vi forfølger, og det er en Linie, som en Regering som denne maa have Forstaaelse af. Regeringen har jo en vis Forstaaelse af, at man er gaaet for vidt og har befattet sig for meget med det økonomiske Omraade og maa trække sig tilbage, fordi Erhvervslevet gaar efter sine egne Love. Saadan er der ogsaa andre Omraader, der har deres egne Love, og hvor det ikke gavner, at Staten griber ind og spiller Formynder. Der ligger et Program i disse aandelige, kulturelle, nationale Omraader, der ligger Tanker deri, som er vigtige for Fremtidens Udvikling, det, at man bliver lidt klarere over, at der er forskellige Omraader, der har deres egne Love, økonomiske, nationale, kulturelle ogsaa, og det rent statslig politiske igen for sig selv, og de bestaar, omendskønt selvfølgelig saaledes, at de paa mange Steder krydser hinanden. Naar vi kunde lære det, vilde det gavne Forholdet mellem det danske og det tyske Folk.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.